U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **M. K.**, zast. JUDr. MUDr. Josefem Rauchem, advokátem, se sídlem Okružní 147, Meziboří, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2010, č. j. 42 Cad 183/2007 - 109,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 6. 7. 2007 žalobce napadl rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2006, č. X, kterým zamítla jeho žádost o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 43 zákona č. 155/1995, o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, neboť v rozhodném období před vznikem invalidity, tj. v době od 20. 4. 1995 do 19. 4. 2005, získal pouze 3 roky a 187 dní pojištění.

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem č. j. 42 Cad 183/2007 - 109, ze dne 28. 4. 2010, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení v řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 6. 10. 2008, č. j. 42 Cad 183/2007 - 23, a určil odměnu advokátky JUDr. Boženy Boubínové částkou ve výši 4708 Kč. Krajský soud dospěl k závěru, že žalobci nevznikl nárok na částečný invalidní důchod, neboť v rozhodném období 10 let před vznikem invalidity, tj. v době od 20. 4. 1995 do 19. 4. 2005, nezískal potřebnou dobu pojištění v délce alespoň 5 let, nýbrž jen v délce 3 roky a 187 dnů. Dále soud uvedl, že v průběhu soudního řízení byl dán žalobci prostor k prokázání jeho tvrzení o dosažení doby pojištění ve větším rozsahu; žalobce však toto tvrzení nedoložil žádnými důkazními prostředky. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel") prostřednictvím svého zástupce kasační stížnost, v níž uvedl, že vzhledem k rozhodnému desetiletému období

v trvání od 20. 4. 1995 do 19. 4. 2005 měl být pro posouzení, zda stěžovatel v tomto období získal potřebných pět let pojištění, použit § 5 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění účinném v době rozhodného období. Zdůraznil, že vyplácení dávek sociální péče uchazeči o zaměstnání, které je podmíněno jeho evidencí na příslušném úřadu práce, je nepochybně hmotným zabezpečením uchazeče o zaměstnání. Poukázal na to, že v rozhodném desetiletém období tak získal pět let a 11,5 měsíce pojištění. Dále konstatoval, že napadený rozsudek byl jeho zástupci doručen 8. 6. 2010. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil, případně sám na základě výše uvedeného rozhodl, že podle ustanovení platné a účinné právní normy rozhodné pro posouzení věci stěžovatel získal potřebnou dobu pojištění.

Dne 30. 6. 2010 krajský soud předložil spis zdejšímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti proti jeho rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2010, č. j. 42 Cad 183/2007 - 109, s tím, že kasační stížnost nebyla podána včas.

Dne 28. 6. 2010 podal kasační stížnost rovněž stěžovatel. Toto podání, jež bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno prostřednictvím krajského soudu dne 1. 7. 2010, považoval soud za doplnění kasační stížnosti. V něm stěžovatel uvedl, že je silně rozhořčen tím, jak se mu přidělený advokát neobtěžuje vůbec jej o ničem informovat a není s ničím obeznámen. Poukázal na to, že pokud by soud sám nevyzval, aby jej informoval, tak by byl stále v domnění, že věc není zakončena. Zdůraznil, že jelikož nemá o celé věci ani tušení, požádal, aby mu byl zaslán rozsudek a navrácena nová odvolací lhůta po jeho obdržení.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 7. 7. 2010, č. j. 4 Ads 89/2010 – 126, vyrozuměl stěžovatele o tom, že jeho podání považuje za doplnění kasační stížnosti podané jeho právním zástupcem. Upozornil stěžovatele na skutečnost, že tohoto zástupce si sám zvolil a udělil mu plnou moc. Současně soud stěžovatele vyzval ke sdělení, zda vztah právního zastoupení mezi ním a JUDr. MUDr. Josefem Rauchem, advokátem nadále trvá.

Stěžovatel podáním ze dne 22. 7. 2010 kasační stížnost doplnil a uvedl, že předpokládá, že JUDr. MUDr. Josef Rauch, advokát jej bude nadále zastupovat.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem byl zástupci stěžovatele, jenž jej zastupoval na základě plné moci ze dne 9. 11. 2009, doručen dne 8. 6. 2010, jak vyplývá z doručenky založené v soudním spisu.

Napadené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti, ve kterém je v souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že kasační stížnost proti rozhodnutí lze podat ve lhůtě dvou týdnů po jeho doručení, k Nejvyššímu správnímu soudu.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její*

počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno v úterý dne 8. 6. 2010. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet ve středu dne 9. 6. 2010 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v úterý dne 22. 6. 2010 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 22. 6. 2010 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však bylo zjištěno, že kasační stížnost byla podána k doručení Krajskému soudu v Ústí nad Labem na poště 434 06 Most 6 pod č. R 000890 až dne 23. 6. 2010, tedy opožděně. Rovněž podání stěžovatele byla podána po marném uplynutí zákonné lhůty k podání kasační stížnosti, jejíž zmeškání nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 4. 2010, č. j. 42 Cad 183/2007 - 109, odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu